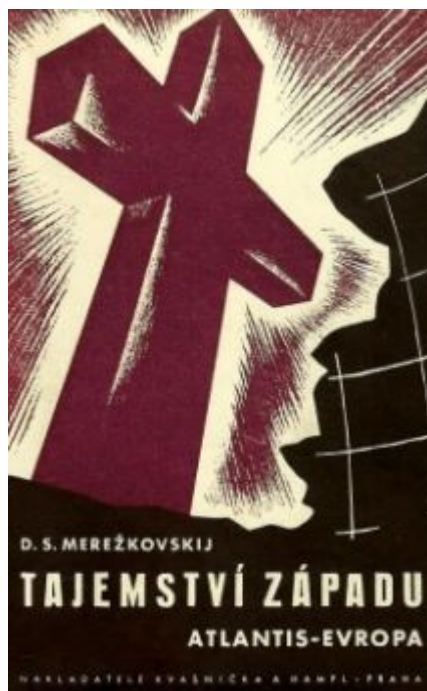

*D. S. Merežkovskij –
Tajemství Západu*

Autor: Dmitrij Sergejevič Merežkovskij

*Čtení z autora, v jehož textech **Julius Evola** snad poprvé zahlédl rysy Tradice, také té, která dodnes trvá v eucharistii – svátosti a milosti oltářní. Oběť a rituál...*

Dnešní černoši vnitřního Konga vypichují si při tetování na čele soustředné prstence a kroužky; týž znak je na hliněných foinických maskách černochoů z prvního tisíciletí před Kristem, možná týchž mouřeníňů, které přivázely králi Šalamounovi koráby Chíramovy zároveň s ufským, atlantským zlatem; týž znak je v hieroglyfech azteckých – v soustředných kruzích náspů a příkopů, jimiž je obehnána hora Aztlan, jako podle Platónovy báje hora akropole v hlavním městě Atlantů; týž znak je v kruhovém uspořádání v megalitických stavbách obou polokoulí; týž znak je v tajné moudrosti, již podle knihy Enochovy zjevují ben elohimové, synové boží, dcerám lidským – v oběhu nebeských těles; týž znak je i ve vodním víru, jenž pohltit ostrov Atlantidu.

„My jsme Atlanti,“ jako by říkali všichni, kdo nosí tento znak na čele.

Nejmocnější bůh v dnešní Guinei, starém Ufazu, je bůh moře Olokun. Zde, v zemi Jorubů a Ibadanů, v posvátném městě Ifě, blízko ústí řeky Nigeru, byla nalezena bronzová Olokunova hlava, překrásná práce z prvního tisíciletí před Kristem, tedy z doby Šalamounovy. Pravý černocho s širokými lícními kostmi, širokým nosem a tlustými rty, opálený africkým sluncem a ošlehaný svěžím vzduchem Atlantického oceánu, s královským diadémem – prostou obručí mezi dvěma řadami perel, s nebeskou neboli mořskou hvězdou, nad níž se vznáší falický sloupek – Poseidon s černou koží, dvojník rudého staromexického boha Tlaloka. K němu se modlí veškeré stvoření na tomto i na onom břehu Atlantického oceánu, měkkýši, korály, vřes, motýli, suchozemští červi i lidé: My všichni jsme děti vody. „Ó Tlaloku-Olokune, vodní bohu, slituj se nad námi, nenič nás!“

V Evropě jsou lidé bílí, denní, v Africe černí, noční, v Asii žlutí, ranní, ale v Americe stále ještě červení, večerní, na něž svítí slunce věčného večera – západu.

V Cuzco, hlavním městě Peru, je obrovský balvan, vážící 8.000 q, tak zvaný Unavený kámen, Piedra Cansada. Jednou jej zdvíhalo 20 000 lidí. Nadzdvihli jej, ale balvan se maličko naklonil, sklouzl se sochorů, rozmačkal 300 lidí, spadl a zabořil se do země tak hluboko, že už jím

nemohla hnouti žádná lidská síla, a tak tam leží dlouhá staletí – odpočívá jsa „unaven“. Avšak čtyři balvany v Bráně slunce jsou ještě větší než tento balvan. Jejich plochy jsou otesány s takovou matematickou přesností a spojeny bez jakýchkoliv svor a cementu, toliko svou vlastní tíží, takže jimi nehnula ani tisíceletí, ani zemětřesení ani o vlas, a nepohnou jimi do konce světa.

Tyto kameny jsou největší vítězství člověka nad hmotou. Opravdu člověka? Zdá se, že je mohli zdvihnout jenom nebenosci Atlasové. Tyto balvany budí v nás myšlenku o titánském pokolení bytostí vědoucích a prokletých za to, že věděli příliš mnoho.

Machu Picchu v Peru; v peruánských stavbách jsou dobře vidět dvě chronologické vrstvy; jak kdysi řekl Erich von Däniken, v době kamenné platí pravidlo, že čím starší, tím mohutnější; potomci Inků již neznali titánské technologie svých předchůdců a stavby poničené zemětřeseními opravovali tak, že prostě poskládali hrubé kameny na sebe (řada zdí byla dostavěna i v moderní době pro „tourists“)

Inkové vypravovali Španělům pověsti o oněch kolosech z trachytu, čediče a porfyru, jejichž úlomky leží rozházeny po Tiahuanackém poli. V prastarých dobách, kdy ještě nebylo slunce, nýbrž jenom hvězdy a měsíc, žili v Tiahuanaku obři, stavitelé tamních paláců a chrámů. Jednou k nim přišel prorok a zvěstoval jim příchod slunce. Ale tyto děti noci slunce nechtěly a

proroka ukamenovaly. Slunce však přece vyšlo, drtící svými paprskovými blesky bezbožné pokolení, dokud celé nezahynulo. Tiahuanacké kolosy jsou zkamenělé mrtvoly těchto měsíčních titanů – nefelimů, byl by řekl Enoch, Atlantů, byl by řekl Platón.

Z dětsky neumělých a naivních kreseb španělských mnichů s vyobrazením amerických obětí vane hrůza – čím jsou naivnější, tím jsou hroznější.

Při posvěcení jednoho velkého pyramidového chrámu v městě Mexiku bylo obětováno 80 000 lidí, průměr v obyčejných letech dosahoval však 50 000. Průvody obětí se táhly často na několik kilometrů a jejich zabíjení trvalo několik dní. Z lebek byly stavěny celé pyramidy. „Naše kastilské jatky nepáchnou tak strašně jako tyto chrámy, jejichž stěny jsou pokryty ssedlou a podlaha čerstvou krví,“ vzpomíná španělský cestovatel Bernal Diaz. Tato zběsilost obětovat lidi je tak neslýchaná, že se zdá, jako by byl celý národ pozbyl rozumu a byl přesvědčen – tak pevně, jako že dvakrát dvě jsou čtyři – že Bůh je ďábel.

Jeden mayský hieroglyf představuje spoutaného nahého člověka, sedícího na bobku s koleno pod bradou a hlavou hluboce skloněnou: to je člověk určený k oběti; vedle něho však je obrovská hlava kondora – smrt. Dívá-li se člověk pozorně na toto písmeno, začíná náhle chápat, že nepředstavuje jenom jednoho člověka, nýbrž celé lidstvo.

Ukojit krvelačného boha krví – to je vnější myšlenka mytologie oběti, ale tajná myšlenka: mysteriemi spojit se v oběti s bohem. Lidé jedí tělo a pijí krev lidských obětí, neboť oběť je sám bůh: „požívání boha“, teocualco – tak nazývají toto mysterium.

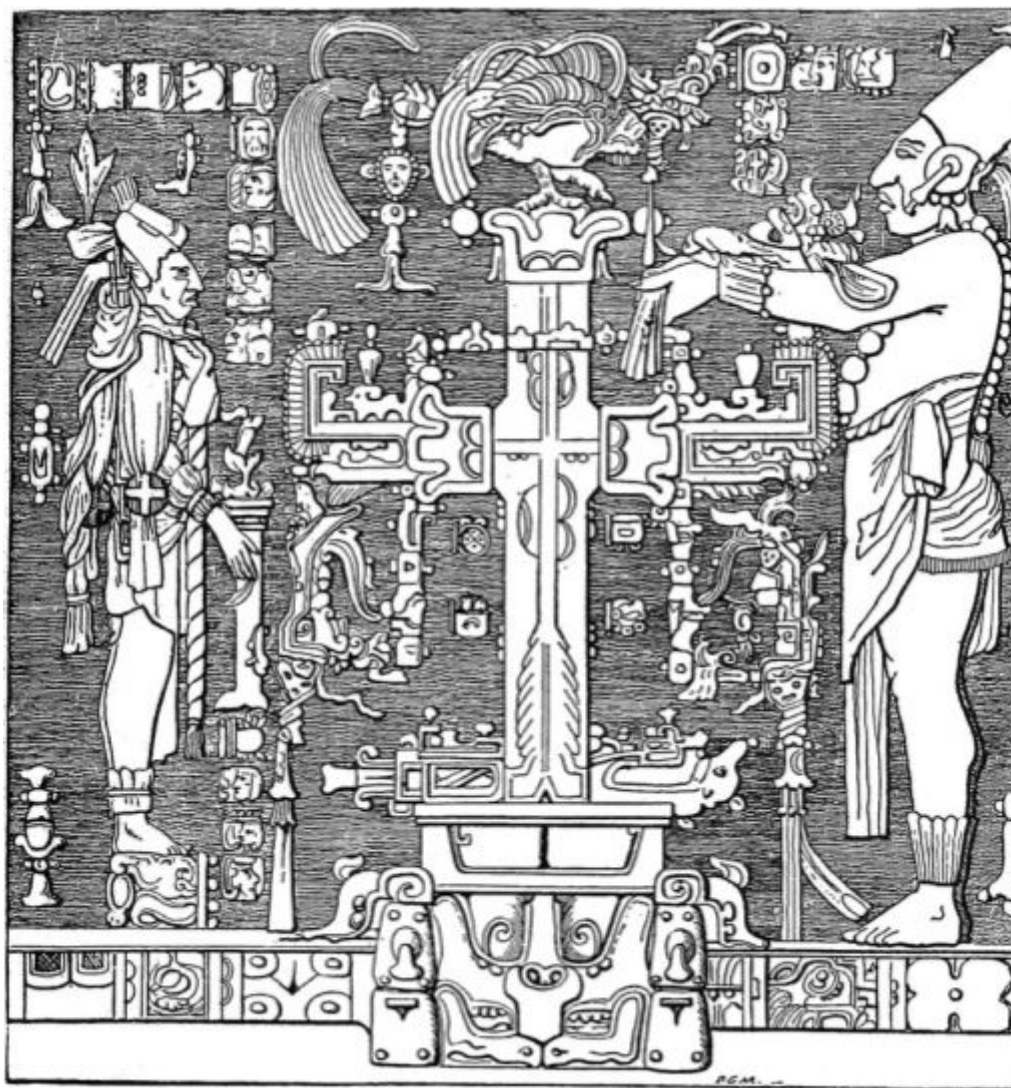
V době okolo zimního slunovratu modelují z těsta, uhněteného z kukuřičné mouky a z krve obětovaných dětí, sošku boha slunce Huitzilopochtliho a stavějí ji na vyvýšené místo. Po dlouhých modlitbách a zaklínáních prostřelují kněží šípy srdce boha: zimní slunce umírá, aby ožilo v slunci jarním. Soška se drobí na kousky a zasvěcení ji pojídají.

Na jednom konci zbořeného mostu, v Americe, přinášejí lidské oběti bohu Tlalokovi, Poseidonovi s rudou koží, na druhém, v Africe, bohu Olokunovi, Poseidonovi s koží černou. „Pili krev,“ praví Platón o Atlantech; „pili krev,“ praví Enoch o nefelimech. A právě tato krev spojuje obě polokoule.

Znakem boha vody Tlaloka, boha ohně Xiuhtekutli a boha slunce Hutzlilopochtli a mnohých jiných je kříž. Na starých památkách peruánských a mexických je tolik křížů, že se Španělé nemohli vynadivit a s počátku se radovali, neboť se domnívali, že apoštol Tomáš, jenž hlásal slovo Boží v Indii Východní, přeletěl přes oceán do Indie Západní a přinesl Kristův kříž také tam. Měli radost, pokud si tu věc dobře neprohlédli. „Ďábel nám krade všecko, co leží nestřeženo!“ Nyní to na konec pochopili a zhrozili se těchto křesťanských obrazů, jako by obrácených v ďábelském zrcadle.

Kříž na nástěnné plastice chrámu v Palenqué, v staré říši Maya – přesný obraz kříže křesťanského – zdvihá se nad hlavou rohatého netvora, jenž připomíná boha Býka, Minotaura; na kříži sedí bůh Pták, rovněž obluda s tetřevím ocasem, s drápy kondora a hlavou tapíra; na

levé straně stojí žena ve válečném brnění, druh Amazonky, mayská královna, a v ruce drží kadidelnici; na pravé straně stojí obrovská postava kněze s tlustými rty a zakřiveným nosem v kuchařské čepici a zástěře, drží na dlani dítě zavinuté v plenkách a podává je bohu jako lidskou oběť; dítě má stařecký, ohyzdný obličej, jako by bylo novorozený čertík, cení ostré zvířecí zoubky, jako by se smálo, a vyplazuje na boha jazyk.

Kříž z Palenqué

„Tak pohaněti kříž boží mohl jen ďábel,“ myslili si asi nábožní Španělé, průvodcové Fernanda Corteza, když hleděli na tyto kříže.

S naším křesťanským křížem nemá staromexický kříž nic společného. Je to zjednodušený znak pěticípé hvězdy – slunce – nebo magický znak pro vyvolávání deště: déšť, jenž přináší

čtyři větry ze čtyř stran světa, zaklíná se čtyřmi konci kříže – snaží se nás uspokojit učenci, ale marně.

Kříž v Palenqué je strašný, ale kříž tlaskalanský, zasvěcený bohu Tlalokovi, je ještě strašnější. Národ Tlaskalanů přibíjel při oslavách boha Tlaloka člověka na kmen ve tvaru kříže a pozvolna ho usmrcoval šípy nebo utloukal holemi. Tento kříž nazývali „stromem života“. Ne, učenci nás nemohou uspokojit. Co vidíme, vidíme v ďábelském zrcadle.

Bůh Quetzalcoatl, týž, jenž bývá zobrazován na staromexických kresbách jako nebenosec Atlas, narodil se jako člověk, jako smrtelný syn smrtelné ženy, aby spasil lidi. Bůh jest člověk; vpravdě bůh i vpravdě člověk: takové jest hlavní dogma nového neboli starého, věčného, jenomže zapomenutého náboženství.

Jsa vůdcem, prorokem a zákonodárcem toltéckého národa v posvátném městě Tulle, učí lidi všem vědám, uměním a řemeslům. Jak velmi ho milují, je vidět z toho, že naň nemohou zapomenout. Pamatují si, že byl podoben přistěhovalci z cizí země, že měl bílou tvář mezi rudými, vous na bradě mezi bezvousými; pamatují se na jeho bílé roucho, ba i na jeho jemný vzorek – „červené křížky na bílém poli“, na vysokou, jakoby královskou tiaru.

Čím je na zde, na starém západě „atlantství“, tím je na starém východě „křesťanství před Kristem“ v pohanských mystériích trpícího boha člověka. Tajemství východu i západu je kříž. Mohl být kříž před Golgotou? Ó zajisté pro ty, kdo nejsou pokřtěni, nebo kdo odpadli od kříže, znamená kříž na Golgotě zrovna tak málo jako kříž na Yucataně: tam je to potupný nástroj římského mučení, zde magické znamení deště nebo slunce. Avšak vědoucí vědí, že Slovem ukřižovaným na kříži bylo stvořeno veškeré stvoření – jak tedy by nemělo být křížem poznamenáno? Proto je v obou světech, v tom, jenž zanikl, i v tom, jenž ještě může být zachráněn, v Atlantidě i v historii, jeden a týž kříž.

Zdroj: výpisky z knihy *Tajemství Západu: Atlantis – Evropa* (vyd. 1933 v Praze)